

Augusto Cury

Vânzătorul de visuri

Chemarea

Traducere din portugheză de
Anca Milu-Vaidesegan

Copertă în șase culori - preț 2000 - 3000 - 4000 - 5000 - 6000 - 7000

Copertă în șase culori - preț 2000 - 3000 - 4000 - 5000 - 6000 - 7000

Copertă în șase culori - preț 2000 - 3000 - 4000 - 5000 - 6000 - 7000

Oferim livrare la domiciliu sau la sediul magazinului

021 314 00 000 - 021 314 00 000 - 021 314 00 000 - 021 314 00 000 - 021 314 00 000 - 021 314 00 000

www.libris.ro

Cuprins

Prefață	7
Capitolul 1: Întâlnirea	11
Capitolul 2: Prezentarea	17
Capitolul 3: Seismul emoțional	26
Capitolul 4: Pierderile	31
Capitolul 5: Chemarea	38
Capitolul 6: Primul pas	44
Capitolul 7: Dând la o parte ghipsul de pe minte	52
Capitolul 8: Chemarea celor complicați	60
Capitolul 9: Visul neobișnuit al lui Bartolomeu	67
Capitolul 10: Casa mea e lumea întreagă	72
Capitolul 11: O bandă de nebuni	79
Capitolul 12: Rândunelele mici și curajoase	91
Capitolul 13: Spațiile cele mai lucide ale ospiciului social	102
Capitolul 14: Un omagiu solemn	108
Capitolul 15: Un credincios care își iubea ego-ul	116
Capitolul 16: Un discipol complicat din cale-afără	121
Capitolul 17: Un obsesiv în cuib	129
Capitolul 18: Transformând un azil în haos	139

Capitolul 19: Templul informaticii	151
Capitolul 20: Devoalarea fabricii de stres	162
Capitolul 21: Otrava asediului social	173
Capitolul 22: Superioritatea femeilor	185
Capitolul 23: Templul modei, un zâmbet în mijlocul haosului	192
Capitolul 24: Chemarea unui manechin și a unei revoluționare	202
Capitolul 25: Fluturii și crisalida	217
Capitolul 26: Călătoria	224
Capitolul 27: Trimiterea discipolilor	232
Capitolul 28: Vânzătorul de Visuri în templul finanțiar	247
Capitolul 29: Dărâmarea pilonilor teoriei marxiste	262
Capitolul 30: Casa groazei	275
Capitolul 31: Bolnav psihic sau înțelept?	290
Capitolul 32: Dacă aş putea da timpul înapoi	307
Capitolul 33: Vândând visuri celor pe care i-am abandonat	313

Responzabilitate socială
a renunțat la a mai visa. Pentru că, fără visuri, cerurile noastre sunt lipsite de stele, mintea noastră este lipsită de creativitate, suntem sclavi, cu toate că trăim în societăți libere.

Augusto Cury

CAPITOLUL 1

Întâlnirea

Într-o minunată zi de vineri, pe la cinci după-amiază, oameni grăbiți — ca de obicei — se opreau și se îngräմădeau într-o zonă din intersecțiile centrale ale marii metropole. Se uitau în sus, îngroziți, la intersecția dintre Strada America și Bulevardul Europa. Sirena stridentă a mașinii de pompieri invadă creierele, anunțând pericolul. O ambulanță încerca să pătrundă prin traficul strangulat, pentru a ajunge la locul cu pricina.

Pompierii au sosit rapid și au izolat perimetru, oprindu-i pe curioși să se apropie de impunătorul Edificiu San Pablo, aparținând grupului Alfa, unul dintre cele mai mari concerne antreprenoriale din lume. Oamenii se uitau unul la altul, iar trecătorilor, care soseau rând pe rând, li se citea pe chip întrebarea: *Ce s-a întâmplat? Ce era cu toată agitația aceea?* Cu toții arătau în sus. La etajul 20, peste unul dintre balcoanele frumoasei clădiri din sticlă, stătea aplecat un sinucigaș.

Încă o ființă umană care dorea să-și încheie deja prea scurta existență. Încă un individ care își propunea să nu mai trăiască. Era un timp suprasaturat de tristețe,

Mureau mai mulți oameni punându-și capăt zilelor decât în timpul războaielor sau asasinatelor. Cifrele îi lăsau perplecsi pe cei care le analizau. Experiența plăcerii se lărgise ca un ocean, dar rămânea doar la suprafața apei. Mulți dintre cei privilegiați, financiar și intelectual, erau goi pe dinăuntru, plăcăsiți, trăind izolați în lumea lor. Sistemul social îi distrugea nu numai pe cei năpăstuiți, ci și pe cei ghiftuiți.

Sinucigașul de la San Pablo era un bărbat de 40 de ani, cu trăsături bine conturate, cu sprâncene stufoase, riduri puține, cu părul grizonant, de lungime medie, bine îngrijit. Toată erudiția lui, rodul multor ani de școală, devinea acum praf și pulbere. Din cele cinci limbi pe care le vorbea, niciuna nu i-a fost de folos ca să vorbească cu el însuși; niciuna nu l-a ajutat să înteleagă limba fantasmelor sale interioare. A fost asfixiat de o criză depresivă. Trăia fără niciun rost. Nimic nu-l mulțumea.

În acel moment, doar ultima clipă părea să-l îspitească. Acel fenomen monstruos, numit îndeobște moarte, părea atât de însăpământător..., dar era, totodată, o soluție magică pentru a depăși necazurile omenești. Părea că nimic nu l-ar fi putut face pe acel bărbat să renunțe la ideea de a-și pune capăt zilelor.

A privit în sus, ca și cum ar fi vrut să se elibereze de ultimul său act, a privit în jos și a făcut doi pași grăbiți, fără să-i pese că ar putea cădea. Multimea fremăta îngrozită, gândind că urma să sară.

Unii observatori își mușcau degetele din cauza tensiunii apăsătoare. Alții nici nu clipeau, de teamă să nu piardă vreun detaliu din spectacol — ființa umană detestă durerea, însă manifestă o atracție extrem de puternică pentru aceasta; fugă de accidente, de răni și de

nenorociri, dar ele îi încântă ochiul. Finalizarea aceluia act avea să le producă spectatorilor angoase și insomnii, dar ei nu puteau abandona scena groazei. Spre deosebire de spectatorii anxioși, șoferii opriți în trafic erau nerăbdători și claxonau continuu. Unii scoteau capul pe fereastră, vociferând: „Sari odată și termină cu circul ăsta!”

Pompierii și șeful poliției urcaseră pe clădire, încercând să-l facă pe sinucigaș să se răzgândească. Fără sorți de izbândă. În fața eșecului, au apelat degrabă la un psihiatru celebru, pentru a rezolva situația. Medicul a încercat să-i câștige încrederea bărbatului, l-a îndemnat să se gândească la consecințele aceluia act..., însă nimic. Sinucigașul era sătul de tehnici, urmase deja patru tratamente psihiatrice eşuate. Amenința, zbierând: „Dacă mai faci un pas, mă arunc!” Avea o singură certitudine — moartea avea să-l reducă la tacere — sau aşa credea, cel puțin. Decizia sa era luată, cu sau fără spectatori. Mintea lui era fixată pe frustrările lui, își analiza încontinuu rănilile, alimentându-și focul neliniștii.

În timp ce se desfășurau aceste evenimente, în multime apăru, discret, un bărbat, încercând să-și croiască drum printre oameni. Părea un simplu trecător, însă destul de prost îmbrăcat. Avea o cămașă albastră cu mâneci lungi, descheiată, cu niște pete negre. și un blazer negru, șifonat. Nu purta cravată. Pantalonii negri erau și ei șifonați, lăsând impresia că nu mai văzuseră apa de cel puțin o săptămână. Păr grizonant în jurul urechilor, puțin cam lung și ciufulit. Barba destul de mare, nu se mai răsese de ceva vreme. Pielea uscată și ridată, în jurul ochilor și pe obraji, ceea ce trăda faptul că dormea uneori sub cerul liber. Avea între 30 și 40 de ani, dar arăta mai în vîrstă. Nu părea să fie vreo autoritate politică

sau spirituală, cu atât mai puțin intelectuală. Figura lui aducea mai mult căuza unui defavorizat social decât cu un simbol al sistemului.

Înfățișarea lui neatrăgătoare contrasta cu mișcările delicate ale gesturilor. Atingea ușor umerii oamenilor, le zâmbea și-i croia drum printre ei. Oamenii nu puteau descrie senzația pe care o simțeau când îi atingea, dar se grăbeau să-i facă loc.

Trecătorul s-a apropiat de cordonul de izolare al pompierilor. Nu l-au lăsat să treacă. Dar, neînțând seama de blocaj, i-a privit drept în ochi pe cei care îi barau drumul și a spus ferm:

— Trebuie să intru. El mă așteaptă.

Pompierii s-au uitat la el de sus în jos, dând din cap. Părea mai degrabă cineva care avea nevoie de ajutor decât o persoană utilă într-o situație atât de tensionată.

— Cum vă numiți? întrebară fără să clipească.

— Nu are importanță în acest moment, răspunse hotărât bărbatul misterios.

— Cine v-a chemat aici? întrebară pompierii.

— Veți afla. Și, dacă pierdeți timpul cu întrebările, va trebui să mai pregătiți o înmormântare, le spuse, ridicându-și privirile.

Pompierii începură să transpire. Unul suferea de atac de panică, celălalt era insomniac. Ultima frază a bărbatului misterios îi tulburase. Cu îndrăzneală, acesta trecuse printre ei. La urma urmei, se gândiră, poate că este vreun psihiatru excentric sau vreo rudă de-a sinucigașului.

Ajungând sus pe clădire, a fost din nou oprit. Polițistul-șef era un bădăran.

— Stai pe loc! N-ai ce căuta aici.

Îi spuse să coboare imediat. Dar bărbatul enigmatic îl privi drept în ochi și îi răspunse:

— Cum să nu intru, din moment ce am fost chemat?

Polițistul-șef se uită la psihiatru, care se uită la pompierul-șef. Își făceau semne unul altuia, voind să afle cine-l chemase pe acel om. Au fost de ajuns câteva secunde de neatenție pentru ca misteriosul zdrențăros să iasă din zona de securitate și să se apropie periculos de mult de bărbatul care era gata-gata să-și ia zborul.

Când l-au văzut, nu mai era timp să-l opreasă. Orice amenințare la adresa lui ar fi putut declanșa accidentul, făcându-l pe sinucigaș să-și pună în aplicare intenția. Au preferat să aștepte cu încordare derularea faptelor.

Bărbatul venise fără să ceară voie și fără să-și facă griji că sinucigașul ar putea să se arunce de pe clădire. Îl luase prin surprindere, stând la trei metri de el. Simțindu-l pe intrus, celălalt a strigat imediat:

— Pleacă de aici, altfel mă omor!

Străinul rămase indiferent la amenințare. Cu cea mai mare naturalețe din lume, se așeză pe parapetul clădirii, scoase un sandviș din buzunarul hainei și începu să-l mănânce cu poftă. Între două îmbucături, fredona o melodie, fericit la culme.

Sinucigașul se tulbură. Se simți disprețuit, înfuritat, lovit în sentimentele sale.

Îi ceru, urlând:

— Termină cu cântecul ăsta. Am să mă arunc.

Străinul bărbat reacționă, plin de curaj:

— Vrei, te rog, să-mi faci placerea să nu-mi tulburi cina?! spuse el pe un ton vehement. Și mai luă câteva îmbucături, mișcându-și picioarele mulțumit. Apoi, se uită la sinucigaș și făcu gestul de a-i oferi o bucată.

Văzând asta, polițistului-șef îi tremurără buzele, psihiatrul holbă ochii, iar pompierul-șef își încruntă fruntea, perplex.

Sinucigașul nu avu nicio reacție. Se gândi în sinea lui: *Nu-mi vine să cred! Am găsit pe unul mai nebun ca mine.*

— Trăiește, nu te răsupește singur, căci fiindcă este dumneavoastră, să nu vă temeți, justiția va fi bine întemeiată și va avea sukses. Cu toate că ești un om deosebit de cincios, nu ești însă un om deosebit de bun.

— Înțelegem că nu suntem în stare să ne întreținem o discuție de interes național, să nu suntem să discutăm cu un om care nu are niciun interes național. Cu toate că ești un om deosebit de cincios, nu ești însă un om deosebit de bun.

— Cu ce vă bucură? Înțelegem că nu sunteți un om deosebit de cincios, nu sunteți un om deosebit de bun. Cu ce vă bucură? Înțelegem că nu sunteți un om deosebit de cincios, nu sunteți un om deosebit de bun. Cu ce vă bucură? Înțelegem că nu sunteți un om deosebit de cincios, nu sunteți un om deosebit de bun. Cu ce vă bucură? Înțelegem că nu sunteți un om deosebit de cincios, nu sunteți un om deosebit de bun. Cu ce vă bucură? Înțelegem că nu sunteți un om deosebit de cincios, nu sunteți un om deosebit de bun.

CAPITOLUL 2

Prezentarea

Să vezi pe cineva mâncând un sandviș cu vădită plăcere în fața cuiva pe punctul de a se omorî era o scenă suprarealistă. Părea luată dintr-un film. Sinucigașul închise puțin ochii, simți respirația accelerându-i-se și-si încordă mai mult mușchii feței. Nu știa dacă să se arunce, să tipe sau să-l ia la zor pe străin. Gâfâind, zbieră cât îl ținea gura:

— Pleacă de aici! Am să mă arunc.

Și era pe punctul de a cădea. Părea că de data asta era gata-gata să aterizeze. Multimea din stradă murmură, înfricoșată, iar polițistul-șef își puse mâinile la ochi ca să nu vadă nenorocirea.

Toti se așteptau ca, pentru a evita accidentul, străinul să părăsească scena imediat. El ar fi putut spune, aşa cum făcuseră psihiatrul și polițistul: „Nu face asta! Am să plec“. Sau să-i dea un sfat de genul: „Viața e frumoasă. Poți să treci peste problemele tale. Ai încă mulți ani înainte“. El însă, dintr-o săritură, se ridică în picioare și, spre mirarea tuturor, dar mai ales spre uimirea sinucigașului,

recită, zbierând, un poem filosofic. Îl declama către ceruri și arăta cu mâna spre cel care dorea să termine cu viața:

Să se șteargă dintre parantezele timpului ziua în care s-a născut acest om!

Să dispară din zorii acelei zile roua care mângâia iarba!

Să dispară lumina după-amiezii care a adus bucurie călătorilor!

Noaptea în care a fost zămislit acest om să fie înlocuită de neliniște!

Să i se ia înapoi acelei nopți strălucirea stelelor care luceau pe cer!

Să i se ia înapoi copilăriei toate zâmbetele și toate fricile!

Să i se șteargă din tinerețe toate peripețiile și aventurile!

Să i se șteargă de la maturitate toate visurile și toate coșmarurile, luciditatea și nebuniile sale!

După ce termină de recitat poemul, urlând cât îl ținură plămânnii, străinul afișă un aer trist și, cu o voce ușor scăzută, rosti cifra *unu*, fără a explica rostul ei. Mulțimea înmărmurită se întreba dacă nu cumva era vorba despre o piesă de teatru în aer liber. Nici politistul nu avea habar cum să reacționeze: era bine să intervină sau să urmărească în continuare desfășurarea faptelor? Pompierul-șef se uită la psihiatru, cerându-i explicații. Încurcat, acesta îi spuse:

— Nu cunosc nimic din literatură care să anuleze existența, să ia înapoi zâmbetele. Nu mă pricep la poezie... Cred că și ăsta e nebun!

Sinucigașul înlemnise, aproape în stare de șoc. Vorbele străinului avuseseră un ecou în mintea lui, fără ca el să le fi dat voie. Indignat, își dădu drumul gândurilor:

— Cine ești dumneata, de vrei să-mi ucizi trecutul?! Cu ce drept vrei să-mi distrugi copilăria? Cum îndrăznești una ca asta?

După ce a rostogolit spre intrus toate aceste întrebări, și-a revenit pe loc, gândindu-se: *Dar oare nu eu sunt autorul acestui asasinat?*

Văzându-l că ezită, bărbatul misterios a avut îndrăzneala să-l provoace și mai mult:

— Ai grija! E periculos să gândești, mai ales pentru cineva care vrea să moară. Dacă vrei să te omori, nu gândi.

Sinucigașul rămase încurcat; fusese dat în vileag. Se gândi: *Individual ăsta mă încurajează să mă omor sau ce? Oare mă aflu în fața unui sadic? Oare vrea sânge? Își scutură capul ca și cum ar fi vrut să opreascaș sirul gândurilor, numai că gândurile trădează întotdeauna dorințele impulsive. Înțelegând confuzia din mintea sinucigașului, străinul vorbi cu blândețe, dar la fel de tăios:*

— Nu gândi! Dacă gândești, vei înțelege că oamenii care se omoară comit asasinate multiple: mai întâi se omoară pe sine, apoi, puțin câte puțin, pe cei care rămân. Dacă gândești, vei înțelege că vina, greșelile, decepțiile și necazurile sunt privilegiul unei vietă constiente. Moartea nu are asemenea privilegii!

După care, străinul lăsa deoparte calmul și începu să se agite. Rosti cifra *patru* și își clătină indignat capul.

Sinucigașul rămase paralizat. Voia să respingă ideile străinului, dar acestea erau ca un virus care pătrundea în circuitele mintii sale. Ce fel de vorbe erau acestea? Tulburat și încercând să nu gândească, îl provocă:

— Cine ești dumneata care, în loc să mă menajezi, mă înfrunți? De ce nă mă tratezi ca pe un nenorocit de bolnav mintal, demn de toată mila?

Și, ridicând glasul, strigă:

— Pleacă de aici! Sunt un om complet terminat.

Străinul nu pără intimidat, dimpotrivă, pierzându-și răbdarea, îl dojeni :

— De unde până unde ești un om fragil sau un biet deprimat, care și-a epuizat orice placere de a mai trăi? Sau un defavorizat... un frustrat? Sau un amărât care nu mai e în stare să-și poarte greutatea propriilor pierderi? Pentru mine, nu ești nimic din toate astea. Pentru mine, nu ești decât un om orgolios, prizonier în propria colicie emoțională, străin de alte necazuri, mai mari decât ale tale.

Sinucigașul își duse mâinile la spate și se îndepărta, speriat de tirul vorbelor la care era supus. Furios, întrebă bâlbâindu-se:

— Cine ești dumneata să mă acuzi că sunt orgolios, un prizonier în colivia mea emoțională? Cine ești dumneata să-mi spui că sunt străin de alte suferințe, mai mari decât ale mele?!

Se simțea lovit în capul pieptului, rămăsese fără aer. Intrusul ochise drept la țintă. Cuvintele lui lovitură ca un fulger cotloanele cele mai ascunse ale sufletului său. În acea clipă, bărbatul trist se gândi la tatăl lui, care îi distrusese copilăria, care îi provocase multă suferință. Tatăl său distant emoțional, alienat, închis în el însuși. Însă sinucigașul nu vorbea cu nimeni despre acest subiect; îi era extrem de greu să recunoască cicatricele trecutului. Atins de aceste amintiri tulburătoare, zise cu o voce mai blândă și lacrimi în ochi:

— Taci din gură. Nu mai spune nimic. Lasă-mă să mor liniștit.

Înțelegând că pușește degetul pe o rană adâncă, bărbatul care îl luase la întrebări își domoli și el glasul.

— Eu îți respect durerea și nu pot elabora nicio teorie despre ea. Durerea ta este unică și este singura pe care reușești cu adevărat să o resimți. Îți aparține numai tie și nimănui altcuiva.

Vorbele acestea îi lumină gândurile bărbatului, care era pe punctul de a izbucni în plâns. El pricepe că nimeni nu poate judeca durerea celorlalți. Înțelesese că durerea tatălui său era unică și, prin urmare, nu putea fi resimțită sau evaluată de nimeni altcineva în afară de el însuși. Întotdeauna își condamnase tatăl cu vehemență, dar acum, pentru prima dată, începu să-l privească cu alți ochi. În acel moment, spre surprinderea lui, intrusul îi adresă câteva cuvinte, despre care îi era greu să spună dacă erau laude sau critici:

— După mine, tu ești și o ființă umană curajoasă, deoarece intenționezi să-ți zdrobești trupul în schimbul unei lungi nopți în temnița unui mormânt! Frumoasă iluzie, fără doar și poate.

Își întrerupse discursul, pentru ca sinucigașul să-și dea seama de consecințele imprevizibile ale actului său.

Din nou, bărbatul deprimat se întrebă ce era cu individul acela ciudat, care se ivise ca să-i strice lui planurile. Ce fel de om era acesta? Ce vorbe! O noapte de somn veșnic în temnița unui mormânt... gândul acesta îi provoca repulsie. Totuși, încăpătanându-se să-și urmeze planul, îl contrazise:

— Nu văd niciun motiv să mai continui cu mizeria asta de viață! bombăni el vehement, încruntându-și